

BOSNA I HERCEGOVINA  
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE  
VRHOVNI SUD  
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE  
Broj: 09 0 K 022435 16 Kž  
Sarajevo, 19.01.2017.godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudaca Nidžare Zlotrg kao predsjednice vijeća, Slavka Pavlovića i mr. Božidarke Dodik kao članova vijeća, uz sudjelovanje Amele Kešan kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog M. T., zbog kaznenog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. stavak 1. preuzetog Kaznenog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbi branitelja optuženog M.T., izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 022435 14 K od 22.04.2016. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 19.01.2017. godine, u prisutnosti federalnog tužitelja M. H., te optuženog M. T. i njegovog branitelja R.G., odvjetnika iz B., donio je

P R E S U D U

Žalba branitelja optuženog M. T. se odbija kao neosnovana pa se presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 022435 14 K od 22.04.2016. godine, potvrđuje.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 022435 14 K od 22.04.2016. godine optuženi M.T. oglašen je krivim zbog kaznenog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stavak 1. preuzetog Kaznenog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ), za koje je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 4 (četiri) mjeseca. Istom presudom, temeljem članka 212. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) oštećeni A.K. je sa imovinskopravnim zahtjevom upućen na parnicu. Na osnovu članka 202. stavak 4. ZKP FBiH, optuženi je oslobođen od obveze da naknadi troškove kaznenog postupka koji padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv ove presude u zakonskom roku žalbu je izjavio branitelj optuženog M.T., odvjetnik R. G. iz B. (u daljnjem tekstu: branitelj optuženog).

Žalбом branitelja optuženog presuda se pobija zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog

zakona i odluke o kazni. U žalbi je branitelj naveo razloge zbog kojih smatra da je pobijana presuda nepravilna i nezakonita i kao takva neodrživa, pa je predložio, da se njegova žalba uvaži, pobijana presuda preinači, tako što bi se optuženi oslobodio od optužbe ili da se odredi održavanje pretresa pred Vrhovnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Vrhovni sud).

Federalni tužitelj je podneskom broj: T09 0 KTRZZ 0067685 16 od 01.11.2016. godine predložio da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana, i potvrdi presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 022435 14 K od 22.04.2016. godine.

Na sjednici vijeća ovog suda koja je, u smislu člana 319. stavak 4. ZKP FBiH, održana dana 19.01.2017. godine branitelj optuženog je u cijelosti ostao kod osnova, razloga i prijedloga iz podnesene žalbe, dok je federalni tužitelj u cijelosti ostao kod navoda i prijedloga iz navedenog podneska broj: T09 0 KTRZZ 0067685 16 od 01.11.2016. godine.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu članka 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Prema navodima iz žalbe branitelja optuženog, prvostupanjski sud je učinio više bitnih povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 312. stavak 1. točka k), i) i d) ZKP FBiH.

Branitelj optuženog u žalbi navodi da prvostupanjski sud u obrazloženju svoje presude nije naveo razloge o odlučnim činjenicama, čime je počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 312. stavak 1. točka k) ZKP FBiH. Obrazlažući ove navode branitelj optuženog navodi da je prvostupanjski sud neosnovano zaključio da je u vrijeme kada se i dogodio opisani događaj u optužnici, bilo ratnih djelovanja u selu B., budući da su svi svjedoci tužiteljstva izjavili da na području navedenog sela te u njegovoj bližoj ili daljoj okolini nije bilo aktivnosti vojske R. S. niti vojnika navedene vojske, a niti je navedeno selo bilo obuhvaćeno ratnim djelovanjima. Osim toga žalitelj navodi da je prvostupanjski sud propustio u obrazloženju pobijane presude navesti konkretne razloge koji se odnose na karakter oružanog sukoba, tijekom kojeg je kazneno djelo učinjeno, te u obrazloženju presude navesti konkretne razloge na temelju kojih je utvrdio da se radilo o takvim ratnim djelovanjima, jer je uvjet za oglašavanje optuženog krivim kršenje odredbi Ženevske konvencije od 12.08.1949. godine.

Navedeni žalbeni prigovori nisu osnovani.

Najprije, ovaj sud nalazi utvrđenim da je dana ... godine kada su učinjene radnje za koje je optuženi M.T. oglašen krivim pobijanom presudom, u Bosni i Hercegovini postojao rat, kao i na području općine H. u čijem sastavu je selo B., gdje su inkriminirane radnje učinjene. Iako se u selu B. nisu odvijala borbena djelovanja, ovaj sud u kaznenopravnom smislu prihvata da je i u tom mjestu postojao oružani sukob između jedinica A. RBiH i V. R.S., kao bitno obilježje kaznenog djela ratnog zločina. S tim u vezi valja podsjetiti da se elementi oružanog sukoba ne cijene isključivo po tome da li se u mjestu učinjenja kaznenog djela vodi oružana borba između zaraćenih strana, nego

se cijeni niz okolnosti koje su bitne za izvođenje zaključka o tom obilježju predmetnog kaznenog djela. Prema tome, područje na kojem se konkretno odvijaju borbe, ne mora se nužno poklapati sa geografskom zonom na koju se primjenjuje ratno pravo. Ono se primjenjuje na čitavoj teritoriji zaraćenih država, odnosno, u slučaju internih oružanih sukoba, na čitavoj teritoriji pod kontrolom jedne od strana, nezavisno od toga da li se na tom mjestu stvarno vode borbe, sve do zaključenja mira ili u slučaju unutrašnjih sukoba, sve dok se ne pronade mirno rješenje. Dakle, kršenje zakona i običaja ratovanja mogu se počinuti u vrijeme i na mjestu gdje se ne vode nikakve borbe.

Slijedom toga, teritorijom zahvaćenom oružanim sukobom treba se smatrati ona teritorija na kojoj se život ne odvija na način na koji bi se inače odvijao u stanju mira, pa kako je u konkretnom slučaju upravo takva situacija postojala i na području općine H. i konkretno sela B., neovisno od toga što se tamo nisu vodile borbe, a što proizlazi iz iskaza svjedoka i optužbe i obrane, ovaj sud zaključuje da je u konkretnom slučaju, u okviru rata koji se vodio u Bosni i Hercegovini, postojao i oružani sukob u selu B., u inkriminiranom periodu.

Da je dakle, u inkriminirano vrijeme postojao oružani sukob između A. RBiH (u daljnjem tekstu: A. RBiH) i V. R.S. (u daljnjem tekstu: V.R.S.) na ovom području, proizilazi prije svega iz nesporno utvrđene činjenice, o kojoj su se pored ostalog izjašnjavali svjedoci optužbe i obrane, o tome da je područje sela B. bilo pod kontrolom V.R.S., da se stanovnici navedenog sela nisu smjeli iz sela udaljavati, da su bili pod jednom vrstom radne obveze da sijeku drva za ogrijev za V. R.S., a pojedini i za izvlačenje poginulih vojnika R.S. sa teritorija po kojem je djelovala oružjem vojska A.RBiH. Da su se odvijala borbena djelovanja na području općine H., svjedočili su i svjedoci obrane optuženog, navodeći kako su bili na borbenim linijama na dominantnim kotama sa kojih se kontrolira općina H., a dokaz o tome je i pogibija nekoliko vojnika R.S. i ranjavanje optuženog M.T. upravo dana ... godine u popodnevnim satima.

Da se ovaj oružani sukob odvijao tokom rata u Bosni i Hercegovini, osim iz iskaza svjedoka, proizlazi i iz odluka Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Predsjedništvo RBiH). Tako je Predsjedništvo RBiH donijelo Odluku o proglašenju ratnog stanja u Bosni i Hercegovini 20. juna 1992. godine („Službeni list Republike Bosne i Hercegovine,“ broj 7/92), iako su oružani sukobi počeli i prije proglašenja ratnog stanja. Pri tome treba podsjetiti, što je opće poznato, da je Predsjedništvo RBiH donijelo Odluku o proglašenju neposredne ratne opasnosti od 08.04.1992. godine, koja Odluka je odmah stupila na snagu.

S obzirom na navedene razloge, slijedi da tvrdnjom branitelja, navedeni zaključak prvostupanjskog suda o postojanju oružanog sukoba na konkretnom području, nije doveden u pitanje.

Netočan je i navod u žalbi da je prvostupanjski sud dužan obrazlagati karakter oružanog sukoba. Sud je dužan u slučaju postupanja protivno odredbama članka 3. stavak 1. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica od 12.08.1949. godine, utvrditi da je do kršenja međunarodnog prava, došlo za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije, i za to je prvostupanjski sud u obrazloženju pobijanog rješenja dao dovoljne i jasne razloge.

U žalbi se navodi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu iz članka 312. stavak 1. točka k) ZKP FBiH, jer je propustio da se izjasni o navodima obrane. Ovaj žalbeni prigovor se obrazlaže time da prvostupanjski sud nije obrazložio tvrdnju obrane da se radilo o samovolji pojedinaca i licima koja su mogla nabaviti bilo kakvu vojničku opremu, pa i uniformu vojske R.S., kako bi drugi stekli utisak da se radi o vojsci R.S., a nisu obrazloženi ni navodi obrane kako su im lica koja su bila učesnici opisanog događaja, zaprijetili da o njihovom prisustvu, kritične noći ne smiju nikome govoriti o njihovom dolasku, što proizlazi iz izvještaja o Izvršenom kaznenom djelu koji je sačinila F.u.p., a što su potvrdili svjedoci optužbe, pa ako se predmetni događaj uopće dogodio da se radi o samostalnim osobama koji su iz samo njihovih razloga koji oni znaju bili u selu B., i da nisu htjeli da itko za to sazna a posebno organi vojne i civilne policije.

Propustom da se u obrazloženju presude prvostupanjski sud izjasni o navodima obrane optuženog, ne može se uopće počinuti bilo koja povreda odredaba kaznenog postupka, a posebno ona iz članka 312. stavak 1. točka a) ZKP FBiH, jer takva bitna povreda nije propisana u navedenoj zakonskoj odredbi. Branitelj ne konkretizira koji od oblika navedene bitne povrede ona iz članka 312. stavak 1. točka a) ZKP FBiH bi bio počinjen uslijed postupanja prvostupanjskog suda na način kako se to obrazlaže u prilog tvrdnji branitelja da je navedena procesna povreda počinjena. Radi li se o tome da je presuda nerazumljiva, proturječna sama sebi ili razlozima presude ili da presuda uopće ne sadrži razloge ili u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama. Uslijed izostanka takve konkretizacije, navedeni žalbeni prigovori se pokazuju paušalnim pa se pobijana presuda ne može ispitati.

U žalbi se navodi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 312. stavak 1. točka k) ZKP FBiH, time što u pobijanoj presudi prvostupanjski sud nije dao bilo kakvo obrazloženje u vezi sa činjenicom da je svjedok A.K. na glavnom pretresu dana 25.03.2015. godine iskazao kako “nije uopće poznao lice koje je provalilo i nasilno ušao u kuću..”, a tom prilikom da je izjavio kako je od E.B., saznao za imena lica koja su provalila u kuću, mada ovakav iskaz svjedoka potvrđuje da A.K. nije uopće poznao M.T. prije opisanog događaja.

Ni ovi navodi ne predstavljaju bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 312. stavak 1. točka k) ZKP FBiH, jer oni predstavljaju po svojoj suštini osporavanje istinitosti i vjerodostojnosti iskaza svjedoka A.K., koji će se ispitati u okviru provjere pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja. S timu vezi je bitno istaknuti, da je suprotno navedenom u obrazloženju pobijane presude prvostupanjski sud vršio ocjenu iskaza navedenog svjedoka, pa i na navedene okolnosti i o tome dao razloge u pobijanoj presudi.

Branitelj u žalbi navodi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 312. stavak 1. točka k) ZKP FBiH jer u obrazloženju nigdje ne navodi činjenice i izjave svjedoka koje proizlaze iz izvještaja o izvršenom kaznenom djelu F.u.p., od 15.11.2013. godine, koji je sačinjen na temelju zapisnika o ispitivanju A.K. od 14.08.2013. godine i N.B. od 17.09.2013. godine, u kojem se navodi da su izjavili oba da su T. i M. istog dana, oko 22 sata, došli vozilom fičo u selo B. do

kuće G.M. te da su tražili N. i A., ali je G. repetirao pušku i otjerao iste ispred kuće. Te da su i od I.B. sutra saznali da su optuženi T. i M. dolazili do I. tražeći N. i A.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Branitelj u žalbi ne navodi, iz čega zaključuje da bi postojala obveza prvostupanjskog suda da u obrazloženju navodi činjenice i izjave svjedoka koje proizlaze iz izvještaja o izvršenom kaznenom djelu F.u.p. i da bi suprotno postupanje suda predstavljalo bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 312. stavak 1. točka k) ZKP FBiH, na način kako to branitelj iznosi u žalbi. Naime, sadržaj iskaza svjedoka koji su navedeni u izvještaju o izvršenom kaznenom djelu F.u.p. ne mogu biti dokaz u kaznenom postupku, jer su samo iskazi svjedoka dati na glavnom pretresu neposredno u sudu, te oni iskazi iz istrage korišteni u smislu članka 288. ZKP FBiH zakoniti dokazi koji se mogu cijeniti i ocjenjivati prilikom donošenja presude. Osim navedenog iskazi svjedoka A.K. od 14.08.2013. godine i N.B. od 17.09.2013. godine nisu ni korišteni na glavnom pretresu, pa se na navodima iz tih dokaza koji nisu izvedeni na glavnom pretresu ne može ni zasnivati presuda.

Bitnu povredu iz članka 312. stavak 1. točka k) ZKP FBiH ne predstavljaju ni navodi žalitelja da se sud nije izjasnio na navode obrane, kako je Đ.Š. i prije dolaska u kuću gdje je bio A., već znao za predmetni događaj, ukoliko A. i drugi saslušani svjedoci nisu o tome nikome pričali niti su pričali o onome što im se dogodilo u toku noći. Prednji navodi branitelja su proizvoljni, ničim nisu potkrijepljeni i ne mogu dovesti u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja.

Pobijajući pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, branitelj optuženog M.T. žalbom ukazuje na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 312. stavak 1. točka i) ZKP FBiH, smatrajući da je prvostupanjska presuda zasnovana na prepoznavanju optuženog putem fotografije koje nije izvršeno u skladu sa člankom 99. ZKP FBiH.

Po stajalištu žalbe, nezakonito je utvrđen identitet optuženog putem fotografije, jer fotografija na kojoj je prepoznavan optuženi M.T. ne sadrži tipične sličnosti sa optuženim budući da se radi o fotografiji iz lične karte od ... godine koja ne odgovara izgledu optuženog M.T. ... godine, da njegova fotografija odstupa od ostalih pokazanih fotografija, a da je svjedok A.K. dajući prije prepoznavanja opis, dao takav opis koji se može odnositi na veliku grupu lica, da nije ničim ukazao na temelju čega je pokazao na fotografiju optuženog M.T. (fotografija br. 3), te da od svjedoka nije konkretno zatraženo da se izjasni na temelju kojih karakteristika je eliminirao ostala lica sa fotografija. Pri tome branitelj ukazuje na nezakonitost u fazi prikupljanja dokaza prepoznavanja jer su prepoznavanju bila prisutna dva lica i zapisničar u prostorijama PS H., a ne u službenim prostorijama pomenute uprave, bez prisutnosti tužitelja i bilo kakvih svjedoka, te da opravdana sumnja u prepoznavanje po svjedoku A.K. proizlazi iz činjenice da je sud kao nezakonit dokaz utvrdio prepoznavanje po svjedoku N.B., kojeg su službena lica rukovodila da pokaže na fotografiju br. 3. nakon što je on pokazao na fotografiju br. 2, govoreći mu da to nije M.T. nego na fotografiji br. 3. Uz navedeno branitelj ističe kako su obojici svjedoka predočeni unaprijed pripremljeni i otkucani

zapisnici, koji su potpuno identični, na kojima su oba svjedoka na isti način i istim riječima opisali optuženog.

Ovakve žalbene prigovore ovaj sud nalazi neosnovanim.

Prije svega, iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostupanjski sud našao da je radnja prepoznavanja koja je provedena temeljem odredbe člana 99. stav 4. ZKP FBiH (prepoznavanje na osnovu fotografija) zakonit dokaz. Nadalje, prvostupanjski je sud svoj zaključak o tome da je upravo optuženi M.T. učinitelj kaznenog djela na štetu oštećenih, utemeljio na iskazu svjedoka A.K., koji je, i po ocjeni ovog suda, pravilno analiziran i cijenjen, te doveden u vezu sa drugim dokazima. Naime, iz iskaza svjedoka A.K., nedvojbeno proizlazi da je isti optuženog od ranije poznao likom, jer ga je u više navrata viđao u H., T. i na drugim mjestima, te je imao priliku i da ga dobro vidi prilikom samog napada, a njegov identitet je već sutradan saznao od E.B., tako da je prilikom prvog kontaktiranja sa policijom dao i vrlo precizan opis te osobe, a u to vrijeme je znao i njegovo ime i prezime.

Navedeni svjedok je prilikom istražne radnje prepoznavanja, nakon predočavanja 6 fotografija različitih osoba, odmah prepoznao optuženog M.T. kao učinitelja kaznenog djela na njegovu štetu, i to sa potpunom sigurnošću i bez ikakve dvojbe da je baš optuženi M.T. osoba koju je ranije viđao i koja ga je kritičnog dana napala na način na koji je u iskazu opisao. O svemu navedenom oštećeni je posvjedočio na glavnom pretresu, pa je prvostupanjski sud temeljem takvog iskaza, cijeneći ga uvjerljivim i dovodeći ga u vezu sa ostalim izvedenim dokazima, utvrdio da je optuženi M.T., učinio predmetno kazneno djelo. Prema tome, neosnovano se žalbom branitelja tvrdi da je prvostupanjski sud svoju odluku o krivnji optuženog utemeljio na nezakonitom dokazu.

S tim u vezi, valja primijetiti da nisu točni navodi branitelja kako fotografija na kojoj je prepoznao optuženi M.T. ne sadrži tipične sličnosti sa optuženim budući da se radi o fotografiji iz lične karte od ... godine koja ne odgovara izgledu optuženog M.T. ... godine, da njegova fotografija odstupa od ostalih pokazanih fotografija, jer je svjedok A.K. na glavnom pretresu jasno iskazao da se optuženi nije bitno izmijenio, osim što se udebljao i da ima sijedu kosu, kao što nisu točni ni navodi branitelja kako je A.K. dajući prije prepoznavanja opis, dao takav opis koji se može odnositi na veliku grupu lica i da nije ničim ukazao na temelju čega je pokazao na fotografiju optuženog M.T. (fotografija br. 3), te da od svjedoka nije konkretno zatraženo da se izjasni na temelju kojih karakteristika je eliminirao ostala lica sa fotografija. Naime, dajući prije prepoznavanja opis svjedok je dao dovoljno jasan opis po čemu se jedna osoba može razlikovati od drugih sličnih osoba, a sjećajući se izgleda osobe iz navedenog perioda kada se događaj dešavao i upravo po tom opisu je, nakon što su mu predočene fotografije prepoznao optuženog bez bilo kakve dileme. S tim u vezi valja ukazati da zakonska odredba članka 97. stavak 4. ZKP FBiH ne zahtjeva od svjedoka da se konkretno izjasni na temelju kojih karakteristika je eliminirao ostala lica sa predodčenih fotografija.

Navod branitelja optuženog kojim ukazuje na nezakonitost u fazi prikupljanja dokaza prepoznavanja zato što su prepoznavanju bila prisutna dva lica i zapisničar u prostorijama PS H., a ne u službenim prostorijama pomenute uprave, bez prisutnosti tužitelja i bilo kakvih svjedoka, u suštini je paušalne prirode, budući da branitelj ne

ukazuje na to koji zakonski propisi obvezuju obavljanje prepoznavanja u prostorijama uprave policije, te koji propisi u fazi prikupljanja dokaza u istrazi obvezuju prisutnost tužitelja i svjedoka prilikom prepoznavanja.

Pogrešan je zaključak branitelja optuženog da je nezakonit dokaz prepoznavanje od strane svjedoka A.K., zato što je sud prihvatio nezakonitim prepoznavanje N.B. Navedeni zapisnik o prepoznavanju svjedoka N.B., je prihvaćen kao nezakonit dokaz, pa se činjenice vezane za navedeni dokaz ne mogu, samo zbog toga dovoditi u vezu sa prepoznavanjem svjedoka A.B. Radi se konkretno o dvije posebne i odvojene radnje prepoznavanja, a činjenica da je svjedok N.B. na glavnom pretresu pobio svoj način prepoznavanja, ne dovodi u pitanje pravilnost provedene istražne radnje prepoznavanja od strane navedenog svjedoka A.K., koji je u potpunosti potvrdio svoje prepoznavanje konstatirano na zapisniku o prepoznavanju, te to potvrdio u okviru svog svjedočkog iskaza na glavnom pretresu.

Iz sadržine žalbe proizlazi da nezakonitim smatra postupanje ovlaštenih službenih osoba prilikom radnje prepoznavanja A.B., zato što je N.B. sugerirano koja je fotografija M.T. Međutim, ovakve žalbene prigovore ovaj sud nije mogao uvažiti. Prije svega, nikakvih nezakonitosti nema u postupanju ovlaštenih službenih osoba u smislu sugeriranja svjedoku A.B., radi utvrđivanja identiteta M.T. kao učinitelja kaznenog djela, jer su na zapisniku o prepoznavanju upravo navedene radnje za koje su službene osobe ovlaštene i dužni da ih provode. Sasvim je logično i uobičajeno da je prvi izvor informacija o učinitelju osoba koja je oštećena određenim krivičnim djelom (A. K.), pa se i u konkretnom slučaju pošlo od podataka koje je dao oštećeni (njegov opis, te činjenice da on svog napadača poznaje od ranije i da ga je prilikom napada imao priliku dobro vidjeti), pa je onda logičan i slijed daljnjih radnji na utvrđivanju identiteta te osobe upravo provođenje istražne radnje prepoznavanja, u smislu relevantnih odredbi ZKP FBiH koja podliježe postupku koji taj zakon propisuje i čiju zakonitost ili nezakonitost cijeni sud, kako je to učinjeno i u konkretnom slučaju. Ne stoje žalbeni prigovori da je optuženom sugerirano da identificira baš optuženog M.T., jer takvo što iz njegovog iskaza ne proizlazi. Navedena žalbena konstrukcija je zapravo usmjerena da se diskreditira iskaz svjedoka A.K., koji je, i po ocjeni ovog suda sasvim jasan, dosljedan i uvjerljiv, te izričit i siguran u tvrdnji da je optuženi M.T. učinitelj predmetnog kaznenog djela, da ga je znao od ranije po liku, prepoznao po fotografijama prilikom istražne radnje prepoznavanja te također na glavnom pretresu, kako je to pravilno utvrdio i prvostupanjski sud.

Činjenica da je ovaj svjedok jedini svjedočio da je prepoznao optuženog, ni na koji način ne dovodi u pitanje vjerodostojnost njegovog iskaza, jer s obzirom na to da je on optuženog od ranije poznavao likom, jasno ga opisao, dobro ga vidio prilikom napada, te ga sa sigurnošću identificirao na fotografiji, kao i u okviru svjedočkog iskaza ne ostavlja nikakvog prostora za sumnju da bi se moglo raditi o bilo kojoj drugoj osobi osim optuženog odnosno o sumnji u istinitost i vjerodostojnost iskaza navedenog svjedoka.

Kao bitnu povredu odredba kaznenog postupka iz članka 312. stavak 1. točka i) ZKP FBiH žalitelj navodi činjenicu da su inspektori F.p. razgovor sa svjedocima koji su vršili prepoznavanje putem fotografija pretočili u jednu izjavu, koja navodno odražava suštinu iskaza svjedoka i sačinili zapisnik suprotno članku 166. stavak 2. ZKP FBiH, koja

obvezuje na doslovno unošenje pitanja i odgovora u zapisnik, što nije učinjeno, te da su zapisnici o prepoznavanju N.B. i A.K. identični.

Ni ovaj žalbeni prigovor nije osnovan.

Naime, u spisu predmeta postoje zapisnik o prepoznavanju osoba koji se odnosi na prepoznavanje od strane svjedoka-oštećenog A.K., i zapisnik o prepoznavanju od strane svjedoka N.B. koji prvostupanjski sud nije prihvatio kao dokaz o prepoznavanju, zato što je svjedok N.B. opovrgnuo sadržaj zapisnika navodeći da su mu službene osobe sugerirale na kojoj je fotografiji optuženi. Navedeni svjedok nije u svom iskazu ukazivao da je prepoznavanje izvršio istovremeno kada i svjedok A.K., navodeći da je nakon sugestije takav zapisnik svojeručno potpisao, pa navod branitelja da su inspektori F.p. razgovor sa svjedocima (K. i B.) koji su vršili prepoznavanje putem fotografija pretočili u jednu izjavu koja navodno odražava suštinu iskaza svjedoka, čime se ukazuje da su identičnu izjavu za oba svjedoka inspektori sačinili nakon razgovora sa oba svjedoka, nema utemeljenja u izvedenim dokazima. Iz zapisnika o prepoznavanju oštećenog A.K., proizlazi da se on odnosi na radnju prepoznavanja osobe putem fotografija, od strane navedenih svjedoka, obavljenu tokom istrage, i da je prilikom poduzimanja te radnje dokazivanja svjedoku pokazano 6. fotografija, te da je on, nakon što je prethodno dao opis osobe koja je učinila predmetno kazneno djelo, među pokazanim fotografijama odmah prepoznao optuženog M.T. kao učinitelja predmetnog kaznenog djela. O izvršenom prepoznavanju optuženog da je sačinjen zapisnik, u smislu odredbe članka 165. stavak 1. ZKP FBiH, koja propisuje da se o svakoj radnji poduzetoj u toku kaznenog postupka sastavlja zapisnik istovremeno kad se radnja obavlja, a, ako to nije moguće, onda neposredno poslije toga. U taj zapisnik, u skladu sa člankom 166. stavak 2. ZKP FBiH, potrebno je unijeti bitne podatke o toku i sadržaju poduzete radnje, a prilikom poduzimanja radnji kao što je prepoznavanje osoba ili predmeta, u zapisnik će se, u skladu sa članom 166. stav 3. ZKP FBiH, unijeti i ostali podaci koji su važni s obzirom na prirodu takve radnje. Iz navedenog zapisnika o prepoznavanju optuženog ne proizlazi da je postupano suprotno navedenim zakonskim odredbama, tako da se navodi žalitelja pokazuju neosnovanim zbog čega nisu mogli biti uvaženi.

Žalitelj u žalbi navodi da je radi mogućnosti zamjene ličnosti zatražio od suda da dozvoli da se svjedoku A. K., predoči fotografija radi prepoznavanja lica sa fotografije, a što se vidi sa zapisnika od 25.03.2015. godine, na strani 37., ali je sud bezrazložno i nezakonito donio odluku kojom je odbio prijedlog obrane za prepoznavanje lica sa fotografije, a što se vidi sa strane 38. navedenog zapisnika, pa kako u pobijanoj presudi nema odluke suda o odbijanju izvođenja ovog dokaza da je time počinjena bitna povreda odredba kaznenog postupka iz članka 312. stavak 1. točka i) i d) ZKP FBiH. Ni ovaj žalbeni prigovor ovaj sud ne nalazi osnovanim.

Navod branitelja u žalbi da je tražio da sud dozvoli da se svjedoku predoči fotografija radi prepoznavanja lica sa fotografije, te da je sud donio odluku kojom je odbio prijedlog obrane za prepoznavanje lica sa fotografije, je neodređen jer se iz njega ne može utvrditi radi li se na navedenoj fotografiji o prepoznavanju jednog lica ili više lica. Zbog toga je ovaj sud izvršio uvid u transkript zapisnika sa glavnog pretresa sa zapisnika od 25.03.2015. godine, strana 37, iz kojeg proizlazi da je branitelj optuženog na navedenom glavnom pretresu zatražio od suda da pokaže jednu fotografiju svjedoku



A.K., da se vidi da li ikog sa te fotografije prepoznaje, te naveo da će tu fotografiju uvesti kao dokaz obrane. Po daljem navodu branitelja optuženog radilo se o jednoj fotografiji na kojoj se nalaze 4. osobe od kojih je jedna bila brat optuženog S.T.

Prema tome, radilo se o jednoj fotografiji sa više osoba, koju je branitelj htio predočiti svjedoku A.K. i takav prijedlog je sud odbio. Način prepoznavanja osobe sa fotografije na kojoj se nalazi više osoba nije prepoznavanje u smislu članka 99. stavak 4. ZKP FBiH, jer se u smislu navedenog članka prepoznavanje kao istražna radnja provodi onda kada je potrebno utvrditi poznaje li svjedok osobu, te se od njega traži da ih prvo opiše ili navede znakove po kojima se razlikuju, pa će mu se tek poslije pokazati radi prepoznavanja, a u slučaju prepoznavanja na osnovu fotografija te osobe postavljenih među fotografijama svjedoku nepoznatih osoba. Kako se u vezi sa prepoznavanja sa fotografije na kojoj se nalazi više osoba ne radi o prepoznavanju u smislu članka 99. stavak 4. ZKP FBiH, pravilno je prvostupanjski sud odbio prepoznavanje sa takve navedene fotografije.

Prema tome, time što prvostupanjski sud nije u obrazloženju pobijane presude naveo iz kojih je razloga odbio prijedlog obrane optuženog da se izvrši prepoznavanje sa zajedničke fotografije (4. osobe), kako je to pravilno u žalbi naveo branitelj optuženog, nije počinjena bitna povreda iz članka 312. stavak 1. točka i) i d) ZKP FBiH, jer se pobijana presuda ne zasniva na dokazu na kome se po odredbama ZKP FBiH ne može zasnivati presuda, a ne radi se ni o povredi prava na obranu optuženog.

Navedeni žalbeni prigovor branitelja, bi mogao eventualno predstavljati tvz. relativno bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 312. stavak 2. ZKP FBiH zato što prvostupanjski sud prilikom donošenja presude nije primijenio odredbu članka 305. stavak 7. ZKP FBiH (da sud određeno iznese u pisanoj presudi zbog kojih razloga nije uvažio pojedine prijedloge stranaka), ali on nije usmjeren u tom pravcu, budući da bi za takav prigovor branitelj optuženog u žalbi morao dati razloge da je navedeno postupanje suda bilo ili je moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude.

S tim u vezi, valja ukazati na to da prvostupanjski sud nije odbio da obrana uvede kao dokaz fotografiju na kojoj se nalazi sam S.T., čiji je original branitelj optuženog na glavnom pretresu od 28.01.2016. godine uložio kao dokaz obrane za koju obrana tvrdi da je na toj fotografiji poginuli brat optuženog S.T., pa je ista uvrštena u dokaze i u nju je prvostupanjski sud izvršio uvid, (strana 3. pobijane presude, pasus 2). U vezi sa izvršenim uvidom u navedenu fotografiju u obrazloženju pobijane presude očitovao se prvostupanjski sud (strana 12. pobijane presude, pasus 4) te utvrdio da iz navedenog dokaza (navedene fotografije S.T.) proizlazi da je uočljiva razlika u njegovom izgledu i izgledu optuženog M.T. na fotografiji sa kopije njegove vozačke dozvole.

Branitelj optuženog M.T. žalbom ukazuje na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 312. stavak 1. točka i) ZKP FBiH, smatrajući da je prvostupanjska presuda zasnovana na prepoznavanju optuženog neposredno u sudnici, što je dokaz na kome se prema odredbi članka 11. stavak 2. ZKP FBiH ne može zasnovati sudska odluka.

Ni ovaj žalbeni prigovor nije osnovan.

Naime, svjedok A.K. je na glavnom pretresu u okviru svog svjedočkog iskaza iskazao da je prisutni u sudnici M. T. osoba koja je kritičnog dana izvršila radnje za koje je optužen. Taj dio njegovog iskaza u kojem je pokazao na optuženog, nije radnja prepoznavanja u smislu članka 99. ZKP FBiH pa se ima cijeniti u sklopu cjelokupnog svjedočkog iskaza i ne predstavlja nezakoniti dokaz, kako se to pogrešno navodi u žalbi branitelja. Pri tome se ukazuje na to da je navedeni svjedok iskazao da je optuženog iz viđenja odranije prije kritičnog događaja poznavao, da mu je idućeg dana saznao ime i prezime, tako da navodi žalbe koji ukazuju da je on lako prepoznao optuženog jer je bio jedina osoba osim službenih osoba u sudnici, nemaju onaj značaj koji im branitelj pridaje u žalbi.

Iz naprijed navedenih razloga žalbeni navodi branitelja optuženog M.T., da su u pobijanoj presudi počinjene bitne povrede odredaba kaznenog postupaka iz članka 312. stavak. 1. točka k), d) i i) ZKP FBiH, nisu osnovani.

U žalbi se navodi da je prvostupanjski sud time što nije na strani 9. pobijane presude obrazložio zbog čega nije dopustio obrani optuženog da se sasluša 8. predloženih svjedoka (usvojen prijedlog za saslušanje 4. svjedoka), počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 312. stavak 1. točka i) ZKP FBiH.

Ovaj žalbeni navod branitelja optuženog je netočan. Suprotno navedenom netočnom navodu žalbe, upravo na navedenoj stranici pobijane presude je prvostupanjski sud dao jasne razloge o tome, navodeći da je branitelj optuženog predložio saslušanje 8. svjedoka na iste okolnosti dokazivanja da je optuženi u kritično vrijeme bio na drugom mjestu na brdu T. na borbenom položaju, zbog čega je sud odbio saslušanje tolikog broja svjedoka na navedene okolnosti i dopustio na te okolnosti saslušanje 4. svjedoka, sa čime se suglasila obrana optuženog, te smanjila broj svjedoka obrane na iste okolnosti na 4. svjedoka koji su i saslušani na glavnom pretresu. Osim toga što je taj navod netočan, on ne može predstavljati bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 312. stavak 1. točka i) ZKP FBiH, jer sud nije dužan izvesti sve dokaze koje stranke i branitelji predlažu na glavnom pretresu, a pogrešna ocjena suda u vezi sa prijedlozima za izvođenje dokaza se eventualno može ispitivati samo u okviru žalbene osnove pravilno utvrđenog činjeničnog stanja.

Pobijajući prvostupanjsku presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja branitelj u žalbama navodi da je činjenično stanje pogrešno utvrđeno zbog pogrešne ocjene provedenih dokaza, u prvom redu iskaza svjedoka A.K. čiji iskaz, prvostupanjski sud po mišljenju branitelja optuženog M.T., nije mogao prihvatiti kao vjerodostojan, jer je ovaj svjedok neistinito prikazao događaj, a sve sa razlogom da sebi osigura materijalnu korist.

Da bi potkrijepio te svoje tvrdnje branitelj navodi da je iskaz ovoga svjedoka nevjerodostojan, jer je u pojedinim dijelovima suprotan iskazu u istrazi i onom na glavnom pretresu, suprotan iskazima ostalih saslušanih svjedoka optužbe, a u potpunoj suprotnosti sa iskazima svjedoka obrane i materijalnim dokazima obrane koji se odnose na ranjavanje optuženog M.T., a iz kojih proizlazi da optuženi M.T. nije nikako mogao biti osoba koju je A.K. prepoznao u selu B. dana ... godine u kući N.B..

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani što nesumnjivo proizlazi iz jasnih i argumentiranih razloga datih u obrazloženju pobijane presude.

Pravilno je, po ocjeni ovoga suda, prvostupanjski sud svoje zaključke o tome, da se događaj u kući N.B. desio onako kako je to navedeno u optužnici, temeljio na iskazima očevidaca A.K., N.B. i I.B., a zaključak o krivnji optuženog M.T. na zapisniku o njegovom prepoznavanju broj: 11/8 -1-1 od 18.08.2014. godine i iskazu očevica A. K. koji je prepoznao optuženog M.T., te jasno i okolnosno opisao cio tok predmetnog događaja i to na način kako je to navedeno u pobijanoj presudi. U pogledu odlučnih činjenica, kako je to utvrdio i obrazložio prvostupanjski sud, u iskazu svjedoka A.K. ne postoje nikakve protivrječnosti, kako to neosnovano tvrdi žalitelj.

Da je točan iskaz svjedoka A.K. u pogledu načina i dešavanja kritične prilike u svojim su iskazima potvrdili svjedoci N.B. i I.B. kao i F.K. u odnosu na dešavanja u kući I.B., koji su bili na licu mjesta, koji nisu identificirali optuženog, ali su njihovi iskazi kao očevidaca bitni jer su opisali događaj upravo na način kako ga je opisao svjedok A.K., čime su potvrdili da svjedok A.K. istinito iznosi činjenice koje je na licu mjesta zapažao. To što je on jedini od očevidaca prepoznao po liku optuženog a, sutra saznao za ime i prezime, je rezultat činjenice da je odranije iz viđenja poznavao optuženog, za razliku od drugih svjedoka očevidaca koji ga odranije nisu poznavali. Pored iskaza navedenog svjedoka prvostupanjski sud se u svojoj presudi pozvao i na druge dokaze, koje konkretno navodi, od kojih je bitan zapisnik o prepoznavanju optuženog broj: 11/8 -1-1 od 18.08.2014. godine.

Svjedok A.K., je u svom iskazu na glavnom pretresu bio izričit, u svojoj tvrdnji da je optuženi M.T., osoba kojeg je odmah po liku prepoznao, da ga je prepoznao na fotografiji između 6. fotografija pokazanih različitih osoba, koje su mu predočene na prepoznavanju, te da je upravo optuženi u sudnici ona osoba koja je počinila radnje navedene u izreci presude, za kojeg je naveo da se nije bitno promijenio osim što mu je sada kosa sijeda, te da sada ima stomak koji ranije nije imao. Ovaj svjedok je na glavnom pretresu također bio izričit, bez bilo kakve dileme u identitet optuženog M.T., pa ni za ovaj sud nema nikakve dileme, da je upravo na glavnom pretresu održanom dana 25.03.2016. godine, kada je detaljno bio ispitan kako od strane tužitelja, tako i od suda i odbrane, istinito opisao cio događaj i potvrdio identitet optuženog.

Pri tom je potrebno uzeti u obzir da je njegov iskaz u bitnom suglasan iskazima svjedoka očevidaca o detaljima događanja, pa kada se sve to uzme u obzir te dovede i u vezu sa njegovim ponovnim izričitim stavom da je optuženi osoba koja je postupala na način kako je to navedeno u izreci presude upravo M.T., onda zaista nema nikakve dileme da na navedenog svjedoka nije vršen bilo kakav pritisak, niti prilikom radnje prepoznavanja, a niti od strane tužiteljstva, kako to tvrdi odbrana ovog optuženog. Pored toga je lišena svake osnove i tvrdnja branitelja optuženog M.T., da je svjedok A.K., imao razloga da lažno tereti optuženog, kako bi za sebe ishodio materijalu korist, budući da ni ovaj sud ne nalazi bilo kakvog razloga zbog čega bi A.K., od svih vojnika V..R.S. sa područja općine H. neosnovano baš teretio optuženog M.T. i bio tako izričit u svojem iskazu i prepoznavanju optuženog. Osim toga i po ocjeni ovoga suda zaista ne postoji nikakav razlog koji bi predstavljao niti najmanju indiciju da je A.K. imao motiv

da lažno tereti optuženog M.T., pa s toga navođenje u žalbi irelevantnih okolnosti s kojima odbrana optuženih pokušava da ospori istinitost iskaza ovog svjedoka i po ocjeni ovoga suda ne može dovesti u pitanje njegovu vjerodostojnost, kako je to pravilno utvrdio i prvostupanjski sud. Pri ovakvom zaključku sud je imao u vidu nalaz i mišljenje vještaka neuropsihijatra, kojeg je prvostupanjski sud pravilno prihvatio, iz kojeg proizlazi uvjerenje ovog suda da je svjedok A.K. imao traumu vezanu za događaj od ... godine koja je medicinski verificirana i da svjedok nije sklon simulaciji ili disimilaciji, što dodatno ukazuje na istinitost i vjerodostojnost njegovog prepoznavanja optuženog i njegovog iskaza.

Pravilne zaključke je prvostupanjski sud izveo i u odnosu na alibi optuženog M.T. i s tim u vezi zaključke koji se odnose na iskaze svjedoka obrane, na čijim iskazima insistira branitelj optuženog M.T. u žalbi, a koji su, pored ostalog, izjavili da je dan prije kritičnog događaja na brdu T. koje je tada bilo linija razdvajanja v. R.S. i A.BiH, a na sam dan kada se desio kritični događaj odnosno dana ... godine, optuženi M.T. bio s njima, da ni jednog momenta nije napuštao liniju, a da je navedenog dana i ranjen u popodnevnim satima oko 16,00 sati.

Neosnovano branitelj optuženog insistira na navedenim iskazima svjedoka obrane, tvrdeći da ti svjedoci obrane, sa svojim izjavama, daju čvrst alibi ovom optuženom. U vezi sa ovim zadnjim navodom potrebno je istaći da je nesumnjivo utvrđeno da se predmetni događaj dogodio dana ... godine u periodu od 02,30 - 05,00 sati i to na mjestu daleko oko 17 km od brda T., u selu B., gdje je optuženog prepoznao svjedok A.K., pa je tako optuženi, s obzirom na vremenski razmak između izvršenja djela u selu B. i ranjavanja na brdu T., imao dovoljno vremena da dođe na mjesto događaja i počini predmetno djelo, kako je to pravilno utvrdio i prvostupanjski sud i da se vrati u popodnevnim satima na brdo T., gdje će biti ranjen oko 16,00 sati što doista i proizlazi iz medicinske dokumentacije o njegovom ranjavanju.

Svi navedeni svjedoci obrane su u svojim iskazima opisivali brata od optuženog, S.T. koji je nakon nekoliko mjeseci od navedenog događaja poginuo, kao osobu koji je imao vozilo fiću, da se nalazio sa svojom jedinicom nekoliko kilometara od sela B., pa su kroz svoje iskaze u stvari svjedočili da je moguće da je izvršitelj navedenog djela upravo S.T., upravo u skladu sa tezom o zamjeni identiteta koju je zastupao i pokušao dokazati branitelj optuženog M.T., koji je u prilog navedenoj tezi kao dokaz, priložio i fotografiju S.T. navodeći da je ona približno iz vremena događanja kritičnog događaja i fotografiju optuženog M.T. sa vozačke dozvole, navodeći da je ona približno iz tog perioda. Na nemogućnost zamjene identiteta prvostupanjski sud je u obrazloženju presude dao jasne razloge, zaključujući da sličnost između braće nije takva da ukazuje na tu mogućnost.

Pravilno je prvostupanjski sud zaključio i da se svjedocima obrane ne može pokloniti vjera dajući jasne i konkretne razloge za takav svoj stav, pa se žalitelj upućuje na navedeni stav.

Ovaj sud također nalazi, a uzimajući u obzir sve provedene dokaze, kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti, da iskazi svjedoka obrane čiji je sadržaj izložen u pobijanoj presudi, ne mogu dovesti u sumnju zaključke prvostupanjskog suda,

koji nesumnjivo proizlaze iz provedenih dokaza, da je optuženi M.T. u vrijeme i na navedeni način počinio predmetno kazneno djelo.

Neprihvatljiva je tvrdnja branitelja da iskazi svjedoka obrane, potvrđuju alibi optuženog M.T., kao i da činjenica da drugi očevici nisu prepoznali optuženog, dovode u pitanje iskaz svjedoka A.K.. Naime navedeni svjedoci na koje se poziva branitelj, a kako to proizlazi iz njihovih iskaza, pa i iz navoda u samoj žalbi, svjedočili su o okolnostima koje nisu sporne, prihvatio ih je prvostupanjski sud, kako u pogledu činjenice da je optuženi imao zaduženje na brdu T. kao vojnik V.R.S. te da je dana ... godine bio ranjen, što je potkrijepljeno i medicinskom dokumentacijom, ali navedene okolnosti, ni po ocjeni ovoga suda, ne mogu dovesti u pitanje vjerodostojnost dokaza na kojima se zasniva prvostupanjska presuda.

Pravilnost utvrđene činjenične osnove prvostupanjske presude branitelj optuženog pokušava dovesti u sumnju i neosnovanom tvrdnjom da iz materijalnih dokaza u spisu proizilazi da je nesporno utvrđeno, da je optuženi ranjen na način kako to proizlazi iz medicinske dokumentacije, nije mogao počinuti navedeno kazneno djelo. Po stajalištu branitelja takva dokumentacija potpuno demantira iskaz svjedoka A.K.. Međutim, iz provedenih dokaza, u vezi ovog žalbenog prigovora, proizlazi drugačije činjenično stanje, jer navedeni dokazi ne isključuju mogućnost da je optuženi počinio navedeno kazneno djelo, u periodu prije ranjavanja. A da je to djelo doista i počinio proizlazi iz jasnog i izričitog iskaza svjedoka A.K..

Pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja branitelj optuženog osporava navodima u žalbi da prvostupanjski u pobijanoj presudi nije dao bilo kakvo obrazloženje u vezi sa činjenicom da je svjedok A.K. na glavnom pretresu dana 25.03.2015. godine iskazao kako "nije uopće poznavao lice koje je provalilo i nasilno ušao u kuću..."., te da je navedeni svjedok iskazao kako je od E.B., saznao za imena lica koja su provalila u kuću. Konkretno, žalitelj tvrdi da je navedeni svjedok A.K. kontradiktoran u svom iskazu na glavnom pretresu kada je naveo da on nije uopće poznavao lice koje je provalilo i nasilno ušao u kuću, saznao za imena lica koja su provalila u kuću od E.B. Točno je da je navedeni svjedok upravo tako iskazao u svom iskazu, ali branitelj ne navodi preostali dio iskaza navedenog svjedoka, koji je objasnio kako je optuženog P.M. znao od djetinjstva i odmah prepoznao a da je optuženog M.T. prepoznao kao osobu koju je znao iz viđenja, ali joj nije znao ime i prezime, te da je o njegovom imenu i prezimenu saznao sutra od E.B. koji je M.T. poznavao po imenu i prezimenu. Čak što više, navedeni svjedok je iskazao kako je prilikom događanja u kući I.B., onda kada je M.T. tražio videorekorder njega E. oslovio govoreći mu „M.“ što je skraćena za ime M.

Prema tome, selektivno izloženi dio sadržaja svjedoka A.K. u žalbi optuženog, ne objašnjava cjelokupan iskaz navedenog svjedoka o poznavanju optuženog iz kojeg u cjelini proizlazi kako je navedeni svjedok od ranije poznavao izviđenja optuženog čije ime i prezime nije znao ali ga je saznao sutradan od E.B. Zbog toga, po ocjeni ovog suda, izneseni žalbeni navodi nisu osnovani. Navedeno pojašnjenje svjedoka A.K., je, prema stavu ovog suda, prihvatljivo i ne dovodi u pitanje vjerodostojnost iskaza tog svjedoka, pa se ovakvim selektivnim iznošenjem dijelova iskaza navedenog svjedoka, ne dovodi u pitanje pravilnost stava prvostupanjskog suda, u pogledu činjenice da je

svjedok A.K., u svom iskazu naveo kako je prepoznao optuženog M.T. kao izvršitelja djela.

Za ocjenu vjerodostojnost iskaza svjedoka A.K. poslužili su njegov iskaz sa glavnog pretresa, od 25.03.2015. godine, zapisnik o prepoznavanju optuženog M.T., sačinjen u F.u.p. S. br. 11/8-1-1 od 18.08.2014. godine sa pripadajućim fotografijama 6. osoba koje su prezentirane navedenom svjedoku prilikom vršenja istražne radnje prepoznavanja, te objašnjenja navedenog svjedoka na glavnom pretresu prilikom predočavanja dijelova njegovog iskaza iz istrage, od 11.06.2014. godine.

U žalbi se, također, ukazuje na neistinitost iskaza svjedoka A.K., u dijelu u kojem je iskazao da je vrata ulazna nogom razvalio optuženi, a što je u potpunoj suprotnosti sa iskazima, takođe očevidaca, N.B. i I.B. Točan je navod žalbe da je navedeni svjedok upravo tako iskazao i da se taj dio njegovog iskaza ne može prihvatiti imajući u vidu jasne i obrazložene iskaze ostalih očevidaca. Međutim, taj dio iskaza navedenog svjedoka, ne dovodi u pitanje istinitost iskaza ovog svjedoka u vezi sa detaljima konkretnog događaja, budući je, kako je to i obrazloženo u prvostupanjskoj presudi, navedeni svjedok A.K. bio najviše izložen udarcima optuženog, pesnicama i nogama na kojima su vojničke čizme po svim dijelovima tijela a najviše po glavi i prsima, kada mu je optuženi bio stavio i čakiju pod vrat, te bio izložen psovkama a potom je bio natjeran od optuženog, da se pospe deterđžentom i tekućinom za štirku, od čega su mu se ubrzo stvorile rane po licu, uslijed kojih postupaka svakako, a što je razumljivo i ovom sudu, nije mogao upamtiti svaki detalj konkretnog dešavanja, pa je postojala mogućnost da drukčije percipira pojedine detalje različito od drugih očevidaca koji tome nisu bili izloženi u navedenoj mjeri kao navedeni svjedok. Međutim, navedeni detalji se ne odnose na bitne činjenice, a posmatrani u cjelini iskaza svjedoka A.K., ne dovode u pitanje istinitost i vjerodostojnost njegovog iskaza.

Dakle, iz navedenih dokaza jasno proizlazi da je optuženi počinio navedeno kazneno djelo, pa su žalbeni navodi branitelja da iz materijalnih dokaza u spisu proizlazi da optuženi nije mogao počiniti navedeno djelo, neosnovani i kao takvi neprihvatljivi. Dakle, iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostupanjski sud dao jasne, utemeljene i potpuno prihvatljive razloge, zbog čega je našao utvrđenim da nije isključena mogućnost, da je predmetno kazneno djelo počinio optuženi, a temeljem kojih je dokaza utvrdio da je on djelo upravo počinio, pa su stoga suprotni žalbeni prigovori neosnovani. Prema tome, činjenična osnova pobijane presude, je potpuno i pravilno utvrđena, pa su svi žalbeni prigovori u tom pravcu neosnovani.

Prema tome navedeni žalbeni prigovori usmjereni na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje nisu osnovani jer se prvostupanjski sud u pobijanoj presudi u vezi svojih činjeničnih i pravnih zaključaka, o krivnji optuženog M.T. pozvao na određene dokaze i detaljno bavio njihovom analizom i to kako svakog dokaza pojedinačno, u svim njihovim relevantnim segmentima, tako i svih dokaza zajedno dovodeći ih u uzajamnu logičku vezu u smislu načela slobodne ocjene dokaza, pa je dakle, pravilno prvostupanjski sud postupio po odredbi članka 296. stavak 2. ZKP FBiH. Tek nakon toga je prvostupanjski sud, a kako to proizilazi iz obrazloženja pobijane presude, izveo zaključke o postojanju odlučnih činjenica koje se odnose na predmetno kazneno djelo, a i kaznenu odgovornost optuženog za koje je izrekom presude oglašen krivim, odnosno

postupio je u skladu sa odredbom članka 305. stavak 7. ZKP FBiH. Pri tom je sud dao jasnu i argumentiranu ocjenu vrijednosti posebno proturječnih dokaza optužbe i odbrane, a u vezi svih odlučnih činjenica od kojih zavisi pravilna i zakonita sudska odluka, dati su jasni, uvjerljivi i valjani razlozi utemeljeni na sadržini dokaza koji su međusobno, čvrsto i logički povezani, koje kao osnovane u cijelosti prihvata i ovaj sud, pa su stoga suprotni žalbeni prigovori, koji se odnose na ocjenu provedenih dokaza i u vezi s tim na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, neosnovani.

Branitelj optuženog je u uvodu žalbe naveo da presudu pobija i zbog žalbenog osnova odluke o kazni, ne dajući u obrazloženju žalbe za to razloge. Radi toga, je ovaj sud, ispitao prvostupanjsku presudu u odluci o izrečenoj kazni u vezi sa žalbenim prigovorima u odnosu na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, koje u sebi sadrži i žalbu u odnosu na izrečenu kaznu, pa je našao da je prvostupanjski sud optuženom izrekao adekvatnu kaznu s kojom se može postići svrha kažnjavanja, kako u pogledu generalne, tako i specijalne prevencije. Navedena zatvorska kazna nije prestroga, jer su pri odmjeravanju kazne uzete u obzir sve okolnosti od značaja za njeno odmjeravanje. Sud nije našao otežavajućih okolnosti na strani optuženog, a olakšavajućim je okolnostima dao primjeren značaj i uzimajući ih osobito olakšavajućim okolnostima, primijenio je pravila o ublažavanju kazne, uzimajući da se i sa tako ublaženom kaznom postiže svrha kažnjavanja, koje stajalište podržava i ovaj drugostupanjski sud, te je optuženom izrekao kaznu kao u izreci pobijane presude.

Zbog toga ovaj sud nalazi, da izrečena kazna optuženom, u trajanju od 1 (jedne) godine i 4 (četiri) mjeseca, za kazneno djelo za koje je oglašen krivim, u svemu odgovara težini učinjenog kaznenog djela, stupnju kaznene odgovornosti optuženog, okolnostima pod kojima je djelo učinjeno, te da će se s ovom kaznom postići svrha kažnjavanja.

Zbog navedenog, ovaj sud je na temelju odredbe člana 328. ZKP FBiH donio presudu kao u izreci.

Zapisničar  
Amela Kešan,s.r.

Predsjednica vijeća  
Nidžara Zlotrg,s.r.